

Nuis

zoals de NOS die nu verworven heeft, een redelijk goede oplossing van het probleem waren en dat ook blijven. Dat laat onverlet dat er natuurlijk wijzigingen kunnen optreden bij een andere verdeling van de rechten over de delen van de avond waarop de zaken worden uitgezonden. Ik herhaal echter wat ik in mijn brief van februari heb geschreven en dat is dat ik het belangrijk vind dat de publieke omroep, het meest open net dat wij hebben, behoorlijk verslag doet van de competitie in samenvattingen en dat bovendien wedstrijden waar het hele land naar wil kijken, voor iedereen toegankelijk moeten zijn. Ook daarin speelt de publieke omroep een rol, wellicht naast enkele andere brede commerciële zenders. Dat is de doelstelling. Die was bereikt en ik ga ervan uit dat die ook in de nieuwe situatie bereikt zal worden. Ik heb ook goede hoop dat dit gebeurt. Ik heb niet veel redenen om daaraan te twijfelen. In die zin kan men ongeveer van een minimumpakket spreken. Het ligt ook in de buurt van een maximumpakket. Dat is een antwoord op de vraag van mevrouw De Koning. Wij hoeven niet alles wat voetbal is op onze publieke zenders uit te zenden. Als men ervoor betaald heeft, moet men echter uitzenden.

De heer **Poppe** (SP): Voorzitter! Ik ben blij dat het Nederlandse volk vrijwel unaniem te kennen heeft gegeven niet gediend te zijn van gesjacher met de nationale sport. Sport 7 is dus verdwenen. De staatssecretaris laat het wel erg ruim aan de marktpartijen over. Mijn vraag aan de staatssecretaris is waar voor hem de grenzen liggen bij het mogelijk voortgaan van gesjacher met ons voetbal. Wat zijn de criteria voor de minister om zodanig in te grijpen dat er een garantie komt dat de competitie op het beeld zichtbaar is zonder extra kosten voor de kijker?

Staatssecretaris **Nuis**: Voorzitter! Ik herinner wederom aan mijn brief van februari. Er is immers merkwaardig genoeg in mijn standpunt niet zoveel veranderd. De werkelijkheid is veranderd, mijn standpunt niet. In februari heb ik de Kamer gemeld dat ik in een eerste ronde gesproken had

met de betrokkenen: de KNVB, Sport 7, en iedereen die er verder mee te maken had. Toen heb ik het volgende uitgangspunt weergegeven. Het lijkt mij zeer onwaarschijnlijk en ook niet wenselijk dat elk gezin in Nederland een bepaald bedrag extra zou moeten betalen om voetbal te kunnen zien. Het gaat niet alleen om die twee gulden, maar er kan dan ook een volgende komen en een cumulatie ontstaan. Dat heb ik duidelijk onder de aandacht gebracht en het is ook duidelijk geworden. Maar als er kan worden gekozen, is het een ander verhaal, zo heb ik verder gezegd; dan kunnen sommige zaken achter de decoder worden gebracht, zoals het geval is met pay-tv ofwel abonneetelevisie.

Als de decoder in het spel komt, vind ik het van groot belang dat er een redelijke mate van algemene sportverslaggeving in het open net komt, dus vóór de decoder, plus een aantal wedstrijden waar heel Nederland naar wil kijken. Dat heb ik toen gezegd. Ik herhaal het nu en ik zal proberen te voorkomen dat daar inbreuk op wordt gemaakt, maar ik kan het nu op een aanzienlijk ontspannener toon zeggen dan in februari, want toen leek dat uitgangspunt bedreigd te worden. In de huidige situatie worden deze desiderata veel minder bedreigd. Overigens blijf ik er natuurlijk op toezien.

Vragen van het lid Janmaat aan de staatssecretaris van Justitie over de ontwikkelingen in het asielzoekerscentrum te Middelburg.

De heer **Janmaat** (CD): Mijnheer de voorzitter! De ontwikkelingen in het asielzoekerscentrum te Middelburg geven aan dat de regering totaal geen raad weet met de grote aantallen mensen die naar ons land komen. Zij kunnen in een hopeloze situatie terecht komen en ook de PvdA kan, ondanks veel zetels in de Tweede Kamer, helemaal niet waarmaken wat zij die mensen voorhoudt. Het is natuurlijk een ramp als iemand zich van het leven berooft; daarvoor kom je niet naar Nederland, maar wij achten het wel een beetje selectieve verontwaardiging. De CD zou wel willen dat er net zoveel aandacht wordt besteed aan een van de vele kleine boeren die

zich vanwege de ellende van het regeringsbeleid in hun eigen schuur ophangen. Met betrekking tot deze toch tragische ontwikkelingen in Middelburg leg ik de staatssecretaris twee vragen voor.

Is de staatssecretaris bereid om in het buitenland deze schrikbarende ontwikkelingen op grote schaal en duidelijk kenbaar te maken, zodat asielzoekers weten dat het hier geen luilekkerland of land van melk en honing is en zij zich wel drie keer beraden voor zij hierheen komen?

Aanstaande zaterdag houden de Iraniërs een demonstratie in Middelburg en het is de CD bekend dat mensen daar ook folders van de CD willen uitdelen. Acht de staatssecretaris het noodzakelijk daar bijzondere maatregelen te treffen, zeker gezien de labiele toestand van enkelen of meerderen?

Staatssecretaris **Schmitz**: Voorzitter! Ik denk dat de overgrote meerderheid in de Kamer gelukkig is met het streven om een zo goed mogelijk beleid te voeren in het kader van het Vluchtelingenverdrag van Genève en onze Vreemdelingenwet. Gelukkig ligt ook in het regeerakkoord vast dat ons land een gastvrij land hoort te blijven voor de mensen die wij hulp kunnen bieden.

De kwestie van de demonstratie is waarschijnlijk een zaak van de openbare orde. Dat is derhalve een zaak van de burgemeester van Middelburg, die mij niet aangaat.

De heer **Janmaat** (CD): Mijnheer de voorzitter! Het antwoord van de regering is altijd hetzelfde. Wat er ook gebeurt, de regering schrikt niet en de regering schokt niet. Soms zegt de regering wel dat ze geschokt heeft, maar ze is dus niet van plan het beleid te wijzigen. Ik hoor van de staatssecretaris graag een bevestiging of ontkenning van de conclusie die de CD daaraan verbindt. De CD denkt namelijk dat de regering bewust mensen hier in ellende stort.

Staatssecretaris **Schmitz**: Voorzitter! Wij kijken zorgvuldig naar de wijze waarop wij de asielprocedure kunnen begeleiden. Uit een eerder debatje tijdens de regeling van werkzaamhe-

Schmitz

den is duidelijk geworden dat de regering daarover zorgen kan hebben, en daar moeten wij niet nonchalant mee omgaan. Volgens mij brengen die zorgen de regering en het overgrote deel van de Kamer eerder tot een nog zorgvuldiger beleid dan tot een beleid dat afstoot.

Vragen van het lid Bakker aan de minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, over **de gelijke behandeling van deeltijdwerkers bij uitzendbureaus**.

De heer **Bakker** (D66): Mijnheer de voorzitter! De kwestie van de nettobeloning van uitzendkrachten speelt al langer. In 1991 heeft mijn fractiegenote mevrouw Schimmel al vragen gesteld aan de toenmalige minister over het feit dat met uitzendkrachten vaak een nettobeloning wordt afgesproken. Voor deeltijdwerkers, vooral als zij maar weinig uren per week werken, leidt dit omgerekend naar bruto tot een lagere beloning dan voor voltijdwerkers. In wezen wordt de gunstige behandeling van deeltijdwerkers als gevolg van een aantal factoren in ons fiscale en sociale stelsel langs die weg weer ongedaan gemaakt. Maar in 1991 was het oordeel van de toenmalige minister dat die handelwijze niet in strijd was met de wet of met de CAO.

Per 1 november van dit jaar is echter de wet in werking getreden die gelijke behandeling ongeacht arbeidsduur garandeert. Vermoedelijk daardoor is de discussie weer actueel geworden. Wij hebben dat in de media kunnen volgen. Inmiddels is gisteren tussen de Dienstenbond FNV en een grote uitzendorganisatie overeenstemming bereikt over een andere werkwijze. Dat betekent echter dat een deel van de uitzendmarkt voorlopig nog blijft werken volgens de omstreden methode. Bovendien wordt ook in die overeenstemming tussen Dienstenbond en Randstad gevraagd om toetsing van het akkoord bij de minister. Op basis hiervan wil ik drie vragen stellen.

1. Acht de minister in het algemeen de gevolgde werkwijze in overeenstemming met de nieuwe wet die een verbod stelt op het maken van onderscheid naar arbeidsduur?

2. Acht de minister de nieuwe afspraken in overeenstemming met die wet? Daarbij zijn in wezen twee aspecten aan de orde, namelijk de in de overeenkomst gekozen systematiek in het algemeen en het feit dat daarin aan deeltijdwerkers die extra uren gaan werken, een soort "gesystematiseerde toeslag" zal worden verleend om het werken van extra uren niet te ontmoedigen.

3. Acht de minister de in sommige gevallen gevolgde werkwijze waarin het voor uitzendkrachten heel moeilijk is om inzicht te krijgen in de verhouding tussen nettoloon, brutoloon en aantallen gewerkte uren, in overeenstemming met niet alleen de letter, maar ook de geest van artikel 1637f, Boek 7A, van het Burgerlijk Wetboek, het zogenaamde loonstrookjesartikel?

Minister **Melkert**: Mijnheer de voorzitter! Dat de heer Bakker de gang van zaken tussen uitzendbureau Randstad en de Dienstenbond FNV goed volgt, kan ik mij goed voorstellen. Zo heb ik dat zelf ook gedaan. Het lijkt mij ook niet onwaarschijnlijk dat er een relatie is met de inwerkingtreding van de wet verbod tot het maken van onderscheid tussen werknemers naar arbeidsduur. Ik vrees echter dat op dat punt van die waarneming mijn rol zo ongeveer uitgespeeld is. Ik heb dus noch een opvatting over de werkwijze die is gevolgd noch kan ik een oordeel hebben over de nieuwe afspraken die zijn gemaakt. Dit laatste overigens ook, omdat ik niet méér weet dan wat in de krant heeft gestaan. Er is een enkel telefoontje gepleegd, maar de tekst hebben wij nog niet mogen zien. Mocht men dit willen voorleggen aan het departement, dan is vanzelfsprekend het departement, zoals bekend een departement met open deuren naar de samenleving, altijd bereid om het gesprek daarover aan te gaan. Maar dan zal het toch meer zijn het aanhoren van wat partijen heeft bewogen en tot elkaar gebracht dan dat daar een oordeel aan zal worden gehecht. De handhaving van de wet is immers aan betrokkenen zelf. Wie wat te klagen heeft over de toepassing van de wet, zal via de rechter daarover een uitspraak moeten vragen.

Ik onderstreep dus met de heer Bakker dat het punt van belang is.

Als ik zie hoe dit zich verhoudt tot wat de afgelopen jaren aan de orde is geweest, is er ook veel voor te zeggen dat partijen, werkgevers en werknemers, proberen met elkaar de balans te vinden die ook in de wet is bedoeld. Maar hoe dat precies uitpakt, dus welke vorm men eraan geeft, is aan partijen zelf. Daarover kan en wil ik geen oordeel uitspreken.

De heer **Bakker** (D66): Voorzitter! Ik dank de minister voor de gegeven antwoorden.

Ik had wel een beetje verwacht dat de minister zou zeggen dat hij hierover geen oordeel kon hebben. Aan de andere kant is het wel zijn wet, die hij hier vorig jaar door de Kamer heeft gebracht. Ik kan mij voorstellen dat het niet voor het eerst is dat een minister nadere mededelingen doet over de interpretatie van een wet, al is het maar omdat er op dit moment geen zaak onder enige rechter ligt en omdat de wet nog buitengewoon vers is.

Bovendien vind ik het een beetje reactief. Ik had mij voorgesteld dat de minister zich iets actiever had opgesteld in dezen, ook al omdat niet alleen de overeenstemming tussen partijen aan de orde is, maar in zekere zin ook de toepassing van wetgeving, zoals ten aanzien van loonstrookjes en teruggavenregelingen via T-biljetten bij de fiscus. Ik kan mij voorstellen dat de minister nog eens met partijen en met name met de uitzendorganisaties aan tafel gaat zitten om op dit soort punten helderheid te bieden, aangezien die helderheid kennelijk al die jaren niet heeft bestaan. Ik denk dat dit bijvoorbeeld ook in het belang is van de uitwerking van het flexakkoord.

Mijn vraag is dan ook of de minister bereid is – als partijen komen, maar misschien ook op uitnodiging – dit soort aspecten breder te bekijken dan alleen, als ik het zo mag zeggen, de wat minimale benadering die de minister heeft gekozen.

Minister **Melkert**: Voorzitter! De heer Bakker kampt met een verwachtingspatroon waaraan niet kan en niet zal worden voldaan. Er is een wet. Het is